

vejen. Men det kan vi jo afprøve bl.a. i morgen, når dele af Retsudvalget begiver sig ned til Advokatrådet og har møde med det, og naturligvis også under udvalgsarbejdet, for det er meget vigtigt set med vore øjne, at også parternes advokater arbejder konstruktivt i den retning, som vi angiver her ved lovforslaget.

Jeg er gået ud fra som givet, siger jeg så til SF's ordfører, at dommeren naturligvis også skal tage højde for parternes advokaters ønsker og realistiske muligheder, når han i dette forberedende retsmøde skal lægge en tidsplan for hele sagens forløb. Det ville da ikke være nogen klog dommer, der lagde en tidsplan, der var for ambitiøs, og som stødte på problemer hos parterne. Så hvis ikke det klart nok fremgår dels af selve teksterne, dels af bemærkningerne til paragrafferne, at dommeren naturligvis skal tage parterne med på råd, er det noget af det, som vi skal arbejde videre med.

I øvrigt har jeg ikke de store kommentarer til det. Vi synes, det ville være dejligt at få det her vedtaget og så på den måde få taget hul på den proces, som slet ikke slutter med det her, nemlig at få gjort vores domstoles indsats i samfundet mere effektiv og få det lukket op, sådan at også almindelige borgere kan bruge domstolene, når de måtte have brug for det i hverdagen.

Tom Behnke (FP):

Der er ingen tvivl om, at der er mange spørgsmål forbundet med lovforslaget her, og det er jo også et ganske omfattende forslag, men der skal slet ikke være tvivl om, at Fremskridtspartiet hilser forslaget velkommen. Vi synes i Fremskridtspartiet, det er dejligt at se, at ministeren tager fat på denne meget, meget store byrde og tager fat i den her ende, nemlig i spørgsmålet om at få nedsat behandlingstiderne ved domstolene, sådan at vi får nogle hurtigere og bedre retssager.

Det er nu også sjældent, at man hører så mange ordførere i træk gå op og udtrykke sig meget negativt og meget skeptisk om forslaget og så alligevel slutte af med at sige, at de håber på, der bliver en positiv udvalgsbehandling, og at de i øvrigt indstiller forslaget til vedtagelse. Men lad os se, om ikke det kan lade sig gøre, at udvalget kan lande på en sigtsmæssig måde. Det vil Fremskridtspartiet i hvert fald lægge op til.

Det, lovforslaget går ud på, er ikke, at man fuldstændig afskærer alle de muligheder, der er for, at man kan komme med nogle synspunkter

på et senere tidspunkt, når sagen er gået i gang. Det, der lægges op til, er, at dommerne i et videre omfang end hidtil kan gå ind og så sige: Der er altså en grænse for, hvor længe man kan trække en sag ud.

Vi havde i Fremskridtspartiet naturligvis bemærket præcis den passus, for det, man også skal passe på, er jo, at man ikke kommer til at træffe en forkert afgørelse ved domstolene, fordi der simpelt hen mangler nogle dokumenter i sagen. Derfor er vi i Fremskridtspartiet helt på det rene med, at det er en opgave for dommeren at vurdere, om et dokument, der kommer på et senere tidspunkt, skal indgå i sagen eller ej, og det er vi sikre på at domstolene sagtens kan finde ud af.

Vi kunne godt tænke os i Fremskridtspartiet, at der var lidt mere med. Nogle lidt kedelige, trivielle sager bliver anlagt af om ikke kværu-lanter så i hvert fald nogle, der minder meget derom, der bliver ved med at anlægge sag og anlægge sag og anlægge sag mod den samme person om det samme spørgsmål. Hver gang er det, som om domstolene siger: Han skal da have lov til at anlægge en sag. Også selv om den har været afvist en 3-4 gange før og man ved, der ikke er noget i sagen, starter man sagen på ny. Det, vi bl.a. godt kunne tænke os, var, at i disse, skal vi så kalde dem kværu-lantiske sager, fik domstolene en eller anden mulighed for at sige: Nu er det nok, den sag har været prøvet, og så længe der ikke er kommet nyt, genoptager vi ikke en sag af samme karakter mod den samme person. Vi kender det jo, fordi visse personer ynder at anlægge retssager mod forskellige folketingsmedlemmer, og det er typisk nogle af de sager, der kan køre igen og igen og igen, også selv om der ikke kommer noget nyt ud af det og de pågældende medlemmer bliver frikendt gang efter gang.

Det andet element, som jeg godt kunne tænke mig ministeren havde taget med, er spørgsmålet om, hvem der skal betale sagens omkostninger. Vi finder i Fremskridtspartiet, at det er helt utilfredsstillende, at der kan blive anlagt sag imod én, hvor man hyrer en advokat og sørger for at få den ekspertise, der skal hjælpe én til, at man kan blive frikendt, fordi der ikke er noget i sagen, men hvor man efterfølgende får at vide, at domstolene har fastslået, at det kun er en del af udgifterne, der kan blive dækket af modparten, altså af den tabende part. Så selv om man har vundet en sag, kan man altså ikke få alle omkostningerne dækket, og det synes vi i Frem-